

*Začalo to tím, že jsme měli jet k babičce a dědovi na Vánoce.
Děda pár dnů před Vánocema musel do nemocnice.
Štědrou večeri a rozbalování dárků jsme absolvovali jen s babičkou.
Děda dostal od Ježíška čepici.
Babička říkala, ať mu ji nevozíme, že by ji tam zapomněl.
Tak jsme babičku v čepici vyfotili a fotku dědovi v nemocnici ukázali.
Děda, dříve než jsme mu cokoli vysvětlili, řekl:
„Co to má babička na hlavě za divnou čepici...“*

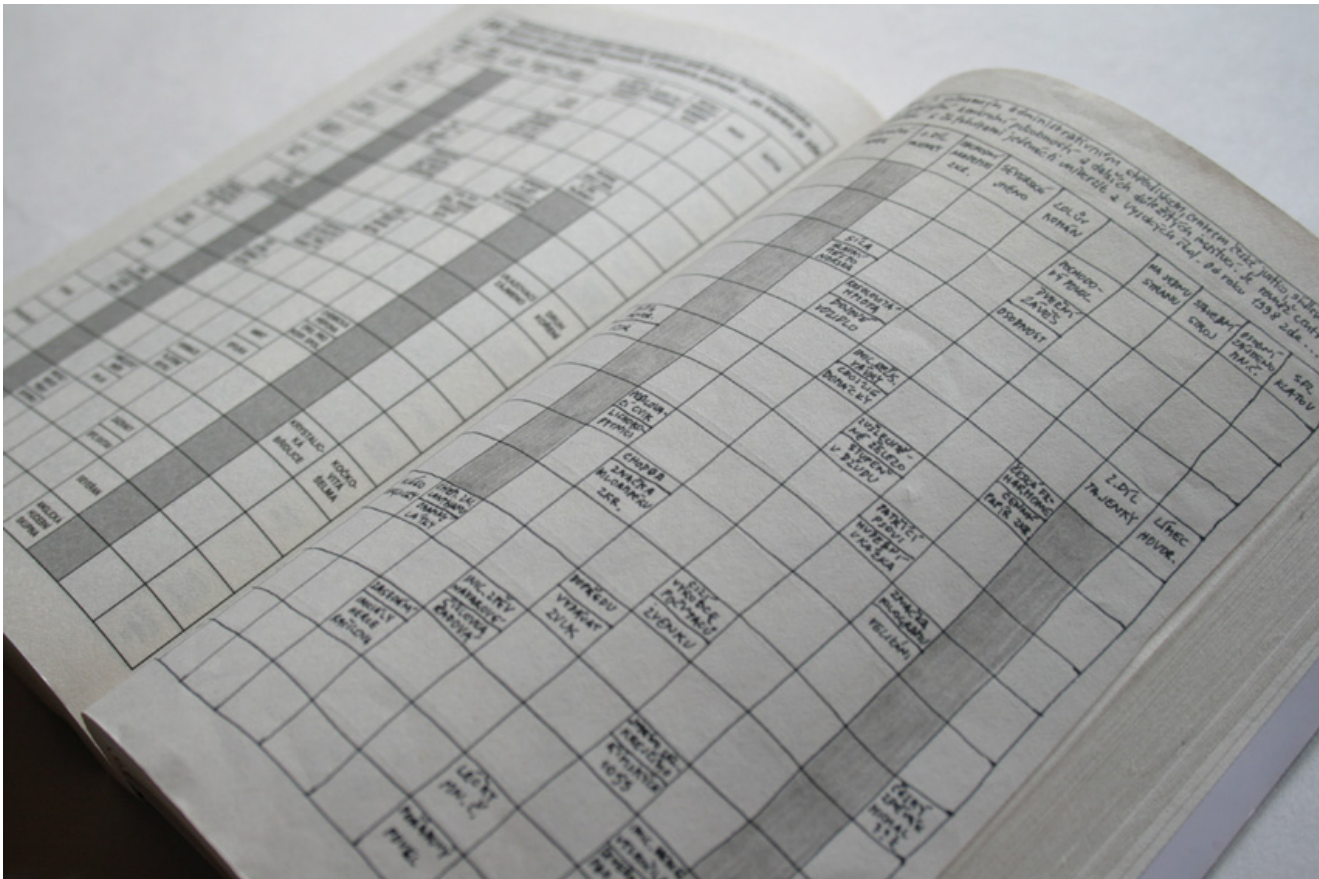
Asi v patnácti jsem začal kouřit. Moje babička to nesnášela a byla mi pořád v patách. Hlídala mě. Ještě několik let potom, co umřela, jsem se otáčel, jestli za mnou nestojí. A když kouřím, jdu po ulici a proti mně jde chlap, trochu se leknu, že je to tchán. Taky to nesnášel. Ale už se ho nebojím.

Když jsme byli malí, ještě byl naživu děda a bylo to dva roky potom, co umřela babička... Bylo okýnko do sklepa zvenku a za ním byla mříž s takovými bodáky. A tam u toho byl visací zámek. No a ten zámek se potom objevoval na různých místech ve sklepech, vždycky zamčený třeba někde na kabelu, který byl tažený po zdi, nebo na různých poličkách nebo příčkách byl vždycky zacvaknutý, zamčený. Já jsem si hrozně dlouho myslel, že to je... Že to tam dělá třeba duch babičky, nebo něco takového. Pak po několika letech to vylezlo z bratrance. Přitom vždycky děda nadával mně, že jsem to tam někde zašantročil nebo zacvakl.

Náš Kuba byl ještě v kočárku. Byli jsme na chalupě. Šli jsme s Monikou a s kočárkem zase někam na procházku. Byl už podzim a docela foukalo. A mně se strašně chtělo jít na tu procházku, akorát že jsme zjistili, že si Monika nevzala čepici. No a pointu domyslíš sama, že jo...

Moje máma luští každý večer před usnutím křížovku.

Jednou jsme s kamarády byli v poli. Pomáhali jsme Věrci dělat její semestrálku a vyšlapávali jsme do řepky čtverec. Dělalí jsme to za světla, aby se to dalo fotit. Když to bylo hotové, rychle jsme odtamtud utíkali, aby nás tam nikdo nenačapal. No a jak jsme utíkali, zazvonil mi telefon. Ale já jsem ho měl přitom vypnutý. Tak jsem se zarazil a šáhl jsem si na zadek na kapsu, kde jsem ho měl. Ale ten telefon tam nebyl. Udělal jsem pět kroků zpátky a našel jsem ho na zemi... vypnutý telefon.

Třeba ta černá kočka přes ulici. Něco podobného jsem měl asi měsíc. Třikrát mne upozornil na nebezpečí jelen přes cestu. Nej-
spíš to nebylo účinné upozornění, protože se vždy do několika
hodin nebo minut něco stalo.

Jakubova máma občas hlídá známým malé děti.

Šla jsem Brnem. Byla noc, nikde nikdo. Jenom já a proti mně šel někdo... Nějaký kluk... A čím blíž byl, tím víc vypadal jako bratranec, který se jmenuje Matúš. Upjatě jsem se na něj dívala a pozorovala ho. On se na mě taky díval, co se děje, že na něj tak koukám. A když šel kolem mě, tak jsem na něj zavolala: „Matúšu, co ty tady?“ On se na mě koukl, prošel, pak se otočil a řekl: „Prosím...?“ A v tu chvíli, kdy se otočil, už vypadal jako úplně někdo jiný.

Asi tři roky jsem jezdil pracovat do Ameriky, vždy na kus prázdnin. Chodil jsem tam občas běhat do univerzitního lesa. Jednou jsem se tam dostal na takové zvláštně hezké místo. Centrálním bodem toho místa byl takový obrovský dub. Mám pocit, že tam byly i nějaké zříceniny nebo chatrče... Tak jsem se tam chvilku zastavil. Chvilku jsem si pobyl na tom místě. Pak jsem odběhl, běžím asi deset minut... A najednou koukám, přibíhám znovu na tu paseku... Tak jsem si říkal, že je to fakt zvláštní... Zkusil jsem vyběhnout na druhou stranu... Běžím... Za deset minut jsem na stejném místě...

*Chtěla jsem vyšít rodičům vzkaz do oblečení.
Ale nic zvláštního mě nenapadlo.*

Tátovi jsem našla na montérkách díru, tak jsem ji zašila.

Oblečení jsem jim vrátila zase zpět do skříně.

*Pak jsem zjistila, že jsem udělala chybu.
Žádné takové datum neexistuje.*

Nocovala jsem ve Zlaté Koruně, na opuštěném statku, který byl vybudován na základech nějakého kostela. Ve Zlaté Koruně proběhly v historii nějaké masakry a v těch místech zemřelo dost lidí. Jela jsem se tam podívat za herci z DAMU, kteří tam takhle byli asi tři týdny. Každý den hráli divadlo pro vodáky z kempu. Všichni pořád tvrdili, jak je to ovládá a mají šílené sny. Jak rodí ďábly a podobně... Já jsem k tomuhle vždycky skeptická. Když jsem vstoupila do toho domu, tak jsem měla hrozně silný pocit, že se nemůžu nadechnout. Něco mě pořád pudilo z toho domu pryč. Vybrali jsme si místnost, kde budeme spát (všechny ty místnosti byly úplně prázdné a mělo to asi 2 nebo 3 patra).

Večer jsem si lehla. Usnula jsem a najednou slyším, jak mě někdo volá: „Míšo! Míšo! Míšo!“

Otevřela jsem oči a nade mnou stála postava. Šíleně jsem se vyděsila. Jediné, na co jsem se z mohla, bylo sáhnout na přítele, který spal vedle mě. Ten se vzbudil a taky se lekl. Nade mnou opravdu stál kluk Matěj, kterého jsem vůbec neznala. Jednou jsme se představili a od té doby jsme se nebavili. Byl dost zvláštní.

Říkám: „Co tady děláš?“

„Jsem si s tebou chtěl jenom povídat...“

„Ty vole, já jsem se lekla“

Odešel a za dvě vteřiny nakoukl do dveří a řekl: „Ty děláš, jak kdyby tohle nebyl úplně normální dům.“

Cestovala som. Na stanici som stretla dievča, ktoré som poznala. Tak som ju pozdravila a normálne som sa s ňou bavila. Ona na mňa divne čumela a potom mi povedala, že ma nepozná. Ale rozprávala som jej, ako sme sedeli spolu vo vlaku, kam sme išli a o čom sa bavili. Strašne sa snažila si spomenúť... Ja som jej asi desať minút vysvetľovala a pak som si spomenula, že ju poznám len z videnia. Ten zážitok som mala s iným dievčaťom a v iný čas...

Bára mi vyprávěla, že viděla na kopci, co zná, bílou cestu, která tam nikdy dřív nebyla. Něco podobného jsem zažila taky. Uviděla jsem sjezdovku.

*Jako malí jsme jezdili s bráchou a sestřenicema k babičce na prázdniny.
Měli jsme každý svůj oblíbený hrneček, ze kterého jsme snídali.*

*Před rokem jsem začala chodit uklízet k paní Vlastě.
Překvapilo mě, když jsem u ní objevila jeden z těch hrnečků.
Samo se nabízelo, co se stalo potom.*

Jedno nudné pondělí jsem seděl za počítačem jako skoro každý den. Dělal jsem na zakázce. Potom dorazil brácha. Potřeboval si něco vyřídit na internetu. Tak jsem měl na vybranou. Válet se na gauči, nebo udělat něco aspoň trochu užitečného. Vydal jsem se na procházku s naším psem Frankem. Oči jsem měl vykoukaný z monitorů. Brýle jsem si nebral.

Na procházce Frank lítal okolo mě. Nevzdaloval se, sledoval jsem ho. Když jsem se podíval dál před sebe, uviděl jsem Quida, jak leží na chodníku. Quido byl náš pes. Je to měsíc a půl, co byl uspán. Sám jsem mu kopal hrob. Pomáhal jsem ho do hrobu dát. Sypal jsem na něj hlínu...

Stál jsem na místě a znovu jsem se ujistil ve čtyřech faktech. Uspali ho, kopal jsem hrob, je v hrobu a je zasypán... Možná jsem měl jen vidiny, tak jsem si udělal fotku na mobil. Kvalita stála za prd, ale pes na té fotce byl, takže jsem si ho nevymyslel. Byl jsem z toho malinko rozpačítej. Po chvilce zmraženého stání jsem pokračoval v procházce.

Moje trasa protínala místo, kde Quido ležel, ale i přesto, že jsem ho chtěl vidět hodně zblízka, obešel jsem ho obloukem. Nevím, jestli mě uklidnilo, co jsem vzápětí zjistil.

Letos v zimě jsme s Jakubovými rodiči navštívili lesní zoo v Častolovicích. Potom jsme u nich přespávali. Druhý den ráno při probouzení se Jakub lekl lamy.

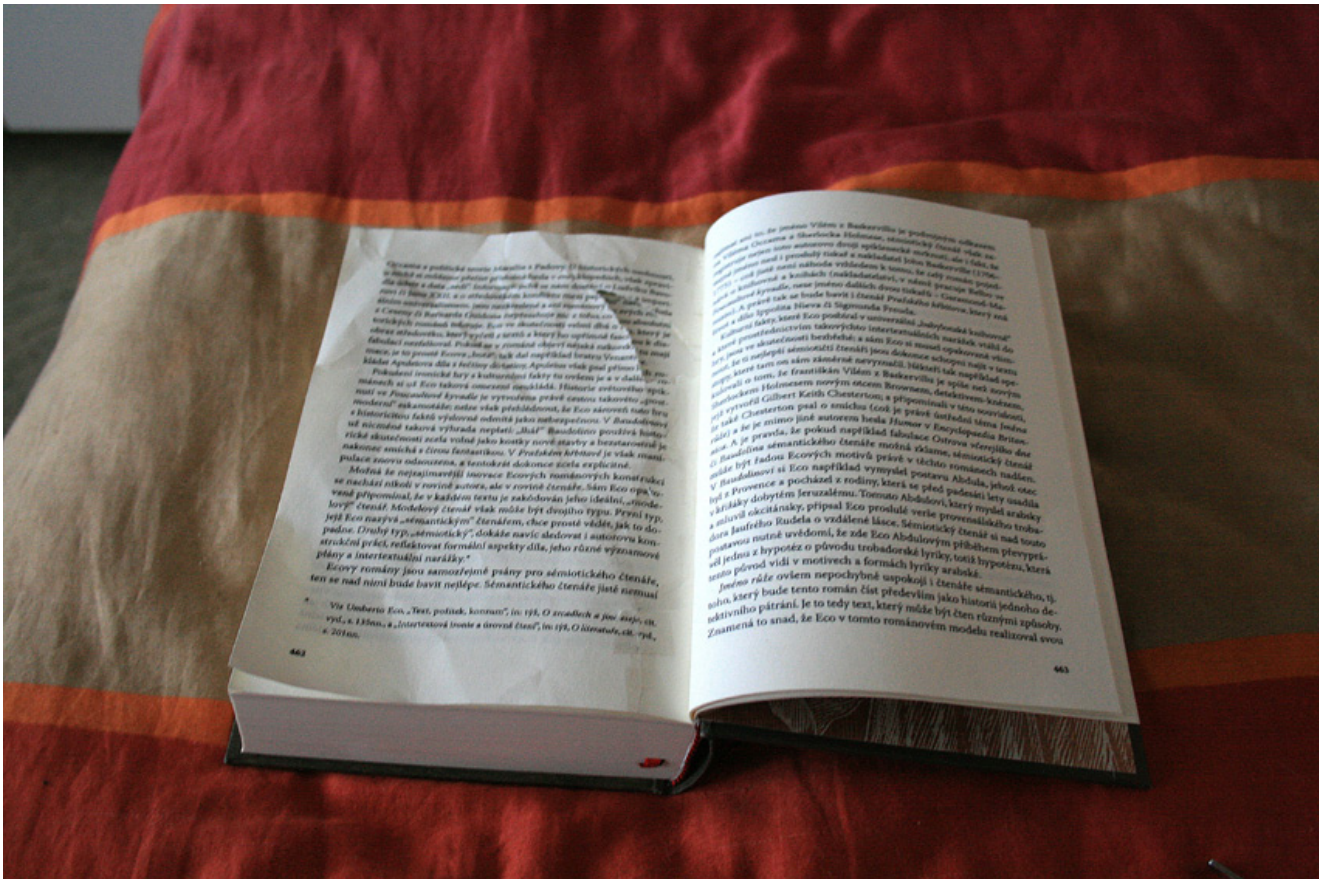
*Na chodbě Vlněny si Kouba udělal výstavu z večerních kreseb.
Jednu jsem si na chvíli půjčila.*

Ale hned další den ty kresby někdo sroloval a dal je Koubovi přede dveře.

Jeli jsme s Marianem na divadelní festival, kde měl hrát s divadlem. Objednali jsme si pokoj na kolejích, kde byli ubytováni všichni z festivalu. Večer se popilo a my šli spát nad ránem. Zdál se mi sen: prosila jsem Mariana, abychom se nechodili projít do lesa, že se mi tam něco nezdá. Chtěl jít. Potkali jsme tam chlapa, který se nás ptal na cestu. Nechtěla jsem se s ním bavit a on najednou vytáhl nůž a začal Marianovi řezat do břicha... V tom sen skončil. Nemohla jsem se z toho vůbec vyhrabat. Šli jsme na oběd s Marianem a s kámošema. Sedli jsme si ke stolu a já ho najednou vidím před sebou. Přesně toho chlapa. Usmíval se na mě. Řekla jsem Márovi, že je to vrah. Asi si dokážeš představit, jak jsem byla směšná... Odešli jsme, koupili si víno a popíjeli na trávě. Byl zase vedle nás na dece. Do večera jsme byli opět v hospodě a pak šli na pokoj. Vedle už byl někdo zabydlený. Vyšel ten chlap a zavřel se na záchodě na společné chodbičce s náma i s koupelnou... To už jsem měla nesnesitelný záchvat strachu a okamžitě jsem balila věci. Nemohla jsem přesvědčit Mariana, že musíme vypadnout, úplně stejně jako když chtěl jít ve snu do toho lesa. Nakonec mě poslechl a šel se mnou pryč.

*Brácha s klukama od nás z vesnice chodili od malička na fotbal do tělovýchovné jednoty.
Když vyrostli, psali název svého fotbalového družstva na různá místa jako grafitti.*

*Moje babičky mají každá svou velmi charakteristickou vůni.
Je cítit hlavně z jejich šatů.
Kdykoliv jsem od nich něco dostala, velmi dlouho to po nich vonělo.*

Náhle se objevila v jejich skříních cizí vůně.

Počínalo léto. Spal jsem sám venku ve spacáku na břehu malého rybníka. V rybníku rostlo mnoho rostlin: lekníny, kosatce, rákos a podobně. Vzbudil sem se dost brzo ráno nebo spíše nad ránem, ačkoliv jsem byl stále ještě hodně unavený. Vstal jsem a začal jsem obcházet rybník, intuitivně jsem se zastavil na jednom místě a rozkukával se. Všiml jsem si až po chvíli, že se hned přede mnou mezi stvolý dávno odkvetlého kosatce zasekl nad hladinou malý kapr obrácený na bok. Pohyboval žábami a celým tělem, ale zůstal uvězněn. Nadzvedl jsem ho rukou a hned zmizel pod hladinou špatně průhledné vody.

Pamatuju si sebe asi jako pětiletou u babičky po nějaké oslavě. Táta mě drží v náručí a jdeme spolu do nějaké místnosti ve skle-
pě, ale když otevřeme dveře, tak je tam nějakej bál nebo něco
takovýho. Je tam všude úplně černo. Jen ty lidi, co tam tančí, jsou
osvětlený a mají na sobě hrozně barevný a výrazný oblečení a ne-
hraje tam žádná hudba. Ale pamatuju si, že když jsem pak byla
větší a vzpomněla si na to, že jsem se do těch dveří schválně chtě-
la jít podívat, ale ony tam nebyly.

*Dům paní Vlasty je plný obrázků.
Některé vypadají, že jsou od vnoučat.*

„Jak jsi mi tenkrát dala ten přívěšek – sovičku na gumičce... Bral jsem si ji s tím, že ji dám Denise. Taky jsem to udělal a ona ji nosí pořád sebou. Potom jsi mi dala druhou...”

„Tu, co se u mě záhadně objevila na nástěnce na místě té první sovičky, co jsem ti dala a myslela jsem si, že jsi mi ji vrátil...”

„No, a tu jsem si pověsil na dřevěnou sošku, kterou mám tady v Brně... A pak jsem přijel domů k rodičům do Petrova a uklízel jsem něco v kuchyni... a našel jsem tam úplně stejnou sovičku. Říkal jsem si, že buď jsem ji nějak sbalil Denise, nebo u sebe v Brně, a dovezl jsem si ji domů, aniž bych o tom věděl. Tak jsem si ji vzal, že ji dám znova na tu sošku nebo znova té Denise. Každopádně jsem dojel do Brna a ta sovička na té sošce byla. Tak jsem si říkal, že jsem byl opilý ten večer, co jsem přijel, a musel jsem ji tam hned dát. Ale tu druhou jsem vylovil z batohu a měl jsem najednou dvě sovičky. Tak jsem si říkal, jo to bude ta Denisina. Tak jsem se jí ptal. Ona říkala, že ji má a ukázala mi ji. Takže jsem najednou zjistil, že jsou tři sovičky...”

Nevím, jestli to je ono, ale dnes v noci se mi o tobě zdálo. První „kontakt“ s tebou a myšlenka na tebe po tom našem setkání v autobuse v roce 2009. Pak vstanu, snídám a najednou mail od tebe.

*Tohle by poznala jenom máma.
Ta jediná takhle sleduje věci.*